INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„U.T.A. TRĂIEȘTE, ÎNTR-UN FEL, POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE“

NICOLAE DUMITRESCU

Antrenorul arădean Nicolae Dumitrescu nu mai are nevoie de prezentare. El este astăzi recordmanul de longevitate în cadrul unei echipe de club, fiind, în același timp, realizatorul unei performanțe greu de închipuit, concretizată prin evoluția mult peste posibilitățti a echipei sale, U.T.A., de-a lungul unui ciclu de patru ani, care i-a adus două titluri de campioană națională. Dacă mai adăugăm faptul că, în aceeași perioadă, U.T.A. a reușit să elimine din Cupa campionilor europeni pe însăși deținătoarea ei, Feyenoord, tabloul acestei performanțe se completează.

Nicolae Dumitrescu III a fost și este un antrenor al cărui echilibru își pune amprenta pe toate acțiunile. Prezența lui în cadrul **interviului** de astăzi se reclamă de la sine. Într-un moment în care luările de poziție față de evenimentele recente poartă deseori amprenta improvizației și a gestului spontan, părerile lui Nicolae Dumitrescu III ni se par binevenite.

— Cum apreciați momentul actual în fotbalul nostru ?

— Un moment actual, sau mai bine zis, caracterizarea lui nu poate eluda problema fundamentală, adică a bazei de masă. Din acest punct de vedere, ca unul care, în ultimele luni, mai ales, am avut prilejul să ies din cadrul strict al echipei și să revăd fotbalul nostru pe diferite trepte, am constatat din nou că fotbalul este din ce în ce mai puțin o preocupare de fond a copiilor noștri. În general, fotbalul a rămas în curțile școlilor profesionale, fiind iubit, ca și ieri de altfel, de copii cu mai puține posibilități materiale. Dacă te uiți pe lista unui centru de juniori și copii, de pildă, și-ți cobori privirile pe rubrica profesiei tatălui, regăsești cu insistență profesiuni ca strungar, timplar, curelar, feroviar. Din cînd în cînd, apare la această rubrică cîte un plutonier. Cred că în fotbalul nostru există, astăzi, vreo 5—6 copii de ingineri și doctori. Ceilalți 20 000 sau 50 000, cifra n-are importanță, provin din părinți care au meserii care se termină în AR. De ce spun toate acestea ? Pentru că e momentul să ne dăm seama că acești copii fără posibilități deosebite trebuie ajutați, stimulați ca viitori jucători de performanță. Cred că fotbalul are această obligație, mai ales în condițiile în care el este părăsit de foarte mulți copii, îndrăgostiți tot mai mult de tenis sau de volei, adică de sporturi în care contactul fizic dur este exclus.

— Ce părere aveți despre schimbarea intervenită la conducerea tehnică a echipei naționale ?

— Viața este mai puternică decît fotbalul. Iată și motivul pentru care fotbalul e la discreția vieții. Mie mi se pare că ceea ce s-a întîmplat este normal. Asta nu mă împiedică să fiu în continuare un admirator al lui Angelo Niculescu. Cineva îmi spunea că e o contradicție în comunicatul care s-a dat, unde, după ce i se aduc o serie de mulțumiri lui Angelo Niculescu, se anunță eliberarea lui. Vreau să fiu încă o dată foarte clar. Angelo Niculescu a făcut o selecție foarte bună. A reușit o asamblare de asemenea, bună. A fost consecvent cu ideea sa tactică. Cîți dintre antrenorii noștri pot face mai mult ? Cînd vorbesc de consecvență, nu înseamnă că, automat, sînt în totul de acord cu concepția de joc a lui Angelo Niculescu. Nu este exclus ca această concepție să fi dus la rezultatele bune obținute în acești cinci ani. În ceea ce mă privește, socotesc că profesorul Angelo Niculescu a imaginat o tactică lucrativă, valorificînd posibilitățile de moment ale jucătorilor, dar asta a împiedicat, pe de altă parte, lucrul în perspectivă. După părerea mea, fotbalul nu poate fi jucat pe spații mici, așa cum a jucat în ultimul timp echipa noastră națională. Abuzul de joc lateral nu mi se pare ceva firesc. În general, pasele firești sînt cele în profunzime sau, dacă vrei, în diagonală. Această idee tactică a echipei naționale, care poate că a stat la baza unora dintre rezultatele bune și mai ales onorabile, a sfîrșit prin a fi o frînă, o frînă care, datorită personalității antrenorului, s-a extins și asupra unora dintre echipele de club, generînd un fenomen de ansamblu.

— Credeți că am fi putut juca mai direct, mai în viteză, așa cum promite noul antrenor al echipei naționale ?

— Nu știu dacă termenul „mai în viteză“ este cel mai exact. Cred însă că, mai ales în ultimul timp, am ajuns să jucăm „mărunt“, în vechiul stil al Europei Centrale, cu pase scurte, lipsite de respirație. Acest mod de a juca nu cred că convine temperamentului românesc. Renunțarea prea netă la jocul pe extreme mi se pare un pas înapoi, chiar dacă se invocă unele exemple celebre, ca de pildă jocul echipei Angliei în 1966. Dacă vreți, U.T.A. n-a renunțat niciodată la jocul extremelor, deși aș putea să spun că nici n-am avut extreme. Am căutat însă să joc pe extreme chiar cu Sima, și chiar cu Both. Te rog să mă crezi, dacă aș fi avut o extremă ca Bindea, aș mai fi cîștigat încă două campionate.

— Poate că Angelo Niculescu a avut dreptate lansînd cu zgîrcenie unele vîrfuri de atac care pierdeau foarte repede mingea.

— Este posibil. Dar această zgîrcenie a făcut pînă la urmă ca totul să devină o manieră, iar Dobrin și Dumitrache — vîrfurile risipitoare, la care te referi, probabil — să continue să existe doar prin nume. De altfel, nu fac o distincție precisă între fotbalistul care joacă mingea și cel care joacă... jocul. Primul operează doar cu mingea. Al doilea este un jucător care operează cu mingea, cu partenerul, cu adversarul, cu faza și cu multe alte elemente. Pentru mine, jucătorul care operează doar cu mingea nici nu există. El este iubit în tribună, dar asta nu spune nimic. În general, jucătorii care vor să delecteze tribuna, joacă pe timpul doi sau chiar pe timpul trei, cînd fotbalul modern este cam de multișor un sport de timpul unu. Nu cunosc fotbalist mare care să-și permită o singură zorzoană în timpul jocului. Acesta este și motivul pentru care îi stimez în cel mai înalt grad pe jucătorii completi de tipul lui Di Stefano sau Bobby Charlton. Aș vrea să adaug că pînă și artiști consacrați, de forța unui Pele sau Cruyff, nu-și permit să jongleze gratuit cu balonul.

— Ce credeți că va aduce nou Valentin Stănescu ?

— Îl cunosc bine pe Valentin. Am jucat cu el în echipă. Nu știu ce va aduce nou, dar știu că el trebuie să reprezinte noul, indiferent dacă vrea sau nu vrea asta. El a venit într-un moment în care „vechea trupă“ a obosit. A obosit în mod obiectiv. Au obosit-o succesele, au obosit-o satisfacțiile, călătoriile. Dacă vrei, Angelo Niculescu nu mai este antrenor pentru că a știut să-și stoarcă foarte bine echipa. E un proces obiectiv. Poate că ar fi reușit să-și refacă propria-i echipă, dar, oricum, un om proaspăt, neuzat, are mai multe șanse, mai ales dacă seamănă puțin cu Falstaff, așa cum l-ai poreclit cîndva pe Valentin, acest om foarte dinamic, și, din fericire, nu prea reflexiv, adică exact ceea ce cere momentul de față.

— Cum ați proceda dacă ați fi la conducerea echipei naționale ? Ați încerca să aruncați din nou în luptă vechea trupă ? Ați face o echipă complet nouă ?

— E foarte ușor să dai sfaturi. Eu îl admir pe Valentin, pe bunul meu prieten „Reglement“, că a preluat echipa. Acesta a fost un gest de curaj, care spune mult. Iată de ce sfaturile mele păstrează doar valoarea unor rînduri de interviu. Cred că Valentin intuiește foarte bine momentul de astăzi. El știe că în lotul pe care l-a comunicat există destui „sătui“ și destui „flămînzi“ de fotbal. A merge cu sătuii nu e bine. A merge doar cu flămînzii, iar nu e bine. Cred că acest foarte bun cunoscător al vieții fotbalului va ști să-i păstreze pe cei care se înscriu în afara ambelor categorii. După părerea mea, Răducanu (oricît ți s-ar părea de ciudat), Dinu, Boc, Dumitru și (poate) Dembrovschi sînt jucătorii care știu să nu se sature. În schimb, există cîțiva care mai pot fi urniți cu destulă greutate. Am convingerea că Valentin va apela la flămînzi de tipul lui Sameș, Beldeanu, Aelenei și Marcu. Din cîte îl cunosc, el ar arunca în luptă echipa : Răducanu — Sătmăreanu, Boc, Sameș, Deleanu — Dumitru, Dinu, Beldeanu — Aelenei, Dumitrache, Marcu. Țin să precizez că pe Dumitrache o să-l păstreze pentru că, deocamdată, nu are altul. Mi-am permis să prezint această echipă — fără să fi stat de vorbă cu el — pentru că „Reglement“ are destulă fantezie ca să interpreteze cum se cuvine această părere a unui prieten. Știu că nu este un om influențabil și că e oricînd capabil să facă exact pe dos, dacă socotește că o să iasă mai bine. De altfel, această conversație liberă pe care o port se datorează și dorinței de a juca fotbalul mai mult cu cărțile pe față. Există în fotbalul nostru prea multă dădăceală, la toate capitolele. Acestei atmosfere îi cad victime și jucătorii. Stagiile de pregătire, mesele la ore fixe, poate prea fixe, trezirile în colectiv, cinematografele „cu grupul“ — toate acestea îl fac pe jucător să nu mai aibă probleme, iar cînd ajunge pe teren, el continuă să resimtă nevoia dădăcelii într-un loc în care dădăceala nu mai e posibilă. Știu că unii dintre colegii mei îmi vor replica direct că sînt un idealist. Îmi dau seama că există un risc la început. Dacă-i lăsăm pe jucători, o să se înmulțească, un timp, cazurile de dolce vita, dar obligația antrenorului este de a depista, nu numai cu ajutorul controlului medical, aceste abateri. Sînt convins că în timp lucrurile se vor rezolva. În fond, un om care obișnuiește să bea la volan se vindecă, pînă la urmă, cu sau fără avarii. Eu contez foarte mult pe acest proces (poate de lungă durată), care va trebui să ducă la succes. În orice caz, vechea vorbă din bătrîni care spune că e bine să știi să te descurci singur devine capitală în fotbalul modern.

— Ce face U.T.A. ?

— U.T.A. trăiește într-un fel povestea echipei naționale. După Feyenoord a venit și vremea lui 2—4 cu Jiul acasă. Diferența e că o echipă de club nu are mijloacele necesare unei refaceri radicale. Iată de ce o să trebuiască să ne cîrpim singuri, să ne învigorăm singuri.

— Cum ?

— Într-o seară, la Londra, cînd, după un joc foarte frumos, am deschis scorul în meciul cu Tottenham, timp de cîteva minute englezii au aruncat mingea în tribună, ca să tempereze elanul jucătorilor mei. La U.T.A. vor rămîne cei care vor ști să găsească în această amintire elanul necesar unei primăveri pe care o sperăm frumoasă.

Ioan CHIRILĂ

● FOTBALUL SE NAȘTE IN CURȚILE ȘCOLILOR PROFESIONALE, SĂ AJUTĂM ACEST REZERVOR ● ANGELO NICULESCU — O FRUMOASĂ ETAPĂ DEPĂȘITĂ ● FOTBALISTUL CARE OPEREAZĂ DOAR CU MINGEA NICI NU EXISTĂ ● CEVA DESPRE „SĂTUI“, „FLĂMÎNZI“ ȘI... POSEDAȚI DE FOTBAL ● DOLCE VITA — O FORMĂ DE VIAȚA CARE TREBUIE SĂ MOARĂ SINGURĂ.

DIALOG CU CITITORII

● CINE VREA UN FUNDAȘ ? Mă numesc Dorel Chiriac, iubesc foarte mult fotbalul și-l practic, jucînd la echipa I.C.A.R. din categoria „Promoție“. Secretele acestui atît de îndrăgit sport am început să le cunosc la Palatul Pionierilor din Capitală, unde l-am avut profesor pe Dumitru Matei, iar colegi de echipă pe Alecu și Petreanu. De ce m-am hotărît să vă scriu, spunîndu-vă toate acestea ?...“

— De ce ?

„Vedeți, îmi vine cam greu să răspund. Totuși... Am o mare dorință. Aș vrea să fiu văzut la lucru de un antrenor dintr-o categorie superioară. Simt și sînt convins că pot ceva mai mult. N-aș vrea să considerați acestea ca o lipsă de modestie. Să mă vadă la lucru într-un meci, două, după care să-mi spună ce părere are...“.

— Cine are nevoie de un fundaș stînga ?

● NAVETIȘTI LA BABADAG. Printre scrisorile sosite la redacție, una — semnatarul ei fiind medicul veterinar **Dumitru Toma**, din comuna Slava Cercheză (Tulcea) — ne-a atras în mod deosebit atenția, cititorul nostru punînd în discuție o problemă de importanță majoră pentru modul cum se face instruirea la unele echipe. Astfel, ni se relatează că, de cînd a promovat în Divizia C, în vara anului 1971, Granitul Babadag n-a reușit să ofere simpatizanților ei rezultate și jocuri de bună calitate care s-o îndepărteze de zona periculoasă a retrogradării. **„Jucători talentați are, o bază sportivă frumoasă are, conducerea secției se preocupă de soarta jucătorilor. Cu toate acestea, echipa bate pasul pe loc. Cauza e una singură : schimbarea antrenorilor. Pe lîngă faptul că, într-un an și jumătate, pe la Granitul s-au perindat cam mulți tehnicieni de prin Constanța, Tulcea, București chiar, nici unul n-a locuit în Babadag, toți făcînd naveta. Vin marți, pleacă joi. Poate că unii nici n-au întrunit condițiile cerute pentru a antrena o formație de Divizia C...“.**

— Or fi avut sau nu dreptul să antreneze echipa, asta e o treabă care interesează mai puțin. Esențial, în cazul de față, ni se pare faptul că asociația n-a reușit, de atîta vreme, să găsească un antrenor de prin părțile locului dornic să facă din Granitul o echipă de... granit. Mai ales că, din cîte am înțeles, condiții există.

● DE LA DEMBROVSCHI, LA C.F.R. CLUJ. „De ce-i ridicați în slăvi pe Dembrovschi ? Pe mine unul nu mă entuziasmează — afirmă categoric bucureșteanul **Ștefan D. Păun. Dar, pesemne, fiecare cu gusturile lui...“.**

— Nu-i vorba de gusturi, ci de valoare. Dembrovschi este una din valorile fotbalului nostru. Recunoscută ca atare. Și în Mexic, unde a fost considerat ca unul dintre cei mai buni jucători. De cîte ori nu apare în formația Sport Clubului, jocul acesteia nu mai are claritate, ofensiva la poarta adversă slăbește, întregul mecanism... scîrțîie. Dembrovschi e o rotiță-cheie în angrenajul echipei. Ca Dobrin la Pitești, ca Anca la „U“, ca Oblemenco la Craiova, ca Pescaru la Steagul roșu sau Dinu la Dinamo. Și cu asta am spus totul.

„Pe mine altceva mă entuziasmează : C.F.R. Cluj. Care-i misterul saltului făcut de Roman, Țegean, Cojocaru, Petrescu ?“.

— „Misterul C.F.R.“ poate fi explicat prin : seriozitate, tenacitate, spirit de sacrificiu, muncă, talent și priceperea antrenorilor.

● ASIGURĂRI NI S-AU DAT, SĂ AȘTEPTĂM RETURUL. Nicolae Lăzărescu, din Făgăraș, cu toate că face parte din grupul suporterilor echipei Chimia, nu poate fi de acord, sub nici un motiv, cu gesturile de nesportivitate ale unor jucători făgărășeni. **„La meciul cu Metalul Drobeta Tr. Severin, ultimul pe care l-a susținut echipa pe teren propriu în turul campionatului, înaintașii Chimiei l-au faultat tot timpul pe portarul oaspetilor, Constantin, care, de fiecare dată, s-a ridicat de la pămînt, fără să protesteze, reluîndu-și locul în poartă și apărînd excelent. Echipa noastră a fost sancționată, de mai multe ori, pentru joc dur și nesportivitate. Dar de ce trebuie să se ajungă pînă la suspendări ?...“.**

— Și în revista noastră a apărut un material pe această temă. Toți factorii răspunzători de soarta Chimiei s-au angajat ferm să desfășoare, pe viitor, o muncă educativă mai susținută cu jucătorii, să sprijine mai mult echipa. Posibil deci ca, în returul campionatului, Chimia, pățită, să-și vadă mai mult de... jocul ei, decît de intimidarea adversarilor.

● PE SCURT. Gh. Neguț (com. Aluniș, Prahova) : 1. Dan Coe joacă la echipa belgiană Antwerp. 2. Dumitru a apărut la rubrica „prim-plan“ ; **Alex. Hrițcu** (București) : Mulțumim pentru sugestii ; **V. Neagu** (Cîmpulung Argeș) : Nu publicăm aritmogrife ; **N. Neagoe** (Plenița, Dolj) : 1. Dinamo, Steaua și Rapid sînt echipe de forțe sensibil egale. 2. U.T.A. — str. Poetului nr. 1, Arad, iar F. C. Argeș — str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 15, Pitești ; **Ion Juncu** (Zimnicea) : La acordarea notelor jucătorilor, cronicarii consultă observatorii federali ; **David Toma** (Constanța) : Răducanu este născut în București.